

Bydleli jsme asi rok v Rožnově, poměry se konsolidovaly, dvouletá Danuška prospívala. Na přelomu roku jsme se vydali na malou procházku – sněhu bylo málo, takže jsme statečně tlačili kočárek, až jsme se dostali na severní okraj města. Jedna z posledních chaloupek mě zaujala svou malebností se smrkem v zahrádce a chodníčkem okolo. Neváhal jsem, vytáhl flexaretu a stiskl spoušť. Obrázek byla idylka tak na novoročenku.

Za šest let už nás bylo o další dcerušku víc a dostal jsem příslib, že na podzim se můžeme přestěhovat do většího, třípokojového bytu v domě, který se teprve stavěl. Když jsme poprvé došli na staveniště, s úžasem jsem zjistil, že náš dům roste právě na onom idylickém místě. Po nastěhování do šestého patra jsme měli domeček se smrkem pod sebou jako na dlani. Sousedé pod námi sice trochu hudrali, že jim smrk stíní, ale pro nás nastalo období, kterému říkám divadlo smrk.

To už smrk pomalu dorůstal do výšky našeho bytu a kdykoliv jsme vyhlédli z okna, mohli jsme sledovat intenzivní dění v jeho koruně. Brzy jsme se seznámili s jeho obyvateli: párek poštolek po pokusu zahrnout na našem balkonu, který jsme nechtěně překazili, našel útočiště na větvi takřka v úrovni našeho balkonu, takže jsme mohli pozorovat jejich rodinný život zblízka. A nebyl tak jednoduchý, jak by se snad zdálo. Jednou jsme například sledovali, jak poštolka odrážela útoky veverka, která dostala chuť na vajíčka – nikdy bych viděnému nevěřil, kdyby mi to někdo vyprávěl! Mladé poštolky, kterých se tam vylíhlo několik generací, dodnes hledají občas svůj rodný smrk, který už ovšem nenajdou. Poštolky se vyznačují vynikajícím zrakem, takže normálně není snadné je třeba fotografovat – ale ty „naše“ se nás nebály, jakoby věděly, že jim neublížíme.

Na smrku se často objevovaly straky – jejich zasnuby se také odehrávaly v blízkém okolí, ale jejich křik nebyl příjemný. Jedna z nich si oblíbila sedat na samé špičce smrku – bylo to velice malebné.

Ilustrační obrázekPravidelně dvakrát do roka na našem smrku odpočívalo při tahu na jih – a zpátky - hejno brkoslavů. Ti po přiletu posedali na konečky větví, takže to vypadalo, že smrk má na sobě vánoční svíčky. Byli velice pěkně zbarvení s roztomilými šešulkami na hlavičce.

Na začátku zimy jsme vždy na zábradlí našeho balkonu přišroubovali krmítko a bylo zábavné, jak se sýkorky, dlaskové, zvonci a jiní na větvích smrku osmělují, než přiletí tak blízko k nám. Brzy jim nevadila ani odhrnutá záclona za balkonovými dveřmi, takže jsem je mohl pěkně v detailu fotografovat nebo natáčet. Taky jsme poznali, jak se mezi sebou navzájem chovají – někteří byli velice agresivní, dlaskové budili respekt už jenom mohutností své postavy i zobáku.

V domečku pod smrkem bydleli staří manželé, kteří po čase zemřeli, a domeček na delší čas osiřel. Po nějaké době jej koupil pán snědé pleti, který se jej jal rozebírat a posléze znovu stavět. Dodnes nevím, jak se vlastně jmenoval, ale protože se nápadně podobal známé figurce ze Sekorova Ferdý Mravence, říkali jsme mu „brouk Pytlík“ – všemu rozuměl, všude byl třikrát atd. Měl jakousi firmičku, která značně amatérským způsobem nabízela různé zednické práce, ale brzo se zadlužil (prý propadl gamblerství), takže rekonstrukci domečku vlastně ani nedokončil, přestože tam určitou dobu bydlel. Při rekonstrukci mu vadil náš smrk, takže posledního března 2008 jsme sledovali přímo akrobatický výkon dřevorubce, který se vyšplhal nahoru a motorovou pilou jej po částech skácel. Aspoň, že mi na moji žádost uřízl „koláč“ z našeho smrku, který mám pověšený na stěně mého pokojíku.